

[Aage Fogh.]

frem til den rigtige pris i langt større udstrækning, end tilfældet er nu. Vi kan igen holde os til de helt bestemte eksempler. Den jord, der kunne vurderes til 40.000 kr. pr. ha, så meget som den er værd til byggegrunde, og blev beskattet derefter, ville omgående komme frem i handelen og blive stillet til rådighed. Når den blev beskattet, ville det være samfundet, der fik fortjeningen eller indtægten, og den ville gå til lettelse af andre skatter.

Det er et stort problem, og derfor håber jeg, at vi, når vi nu får sagen i udvalg, får så megen tid, at vi får tid til at se på forholdene ude i praksis og til at kunne drage lære af dem.

Jeg skal slet ikke prøve på at gå i rette med det ærede medlem hr. Haunstrup Clemmensen, for jeg forstår da meget godt, at det er et godt konservativt synspunkt, at de, der sidder med værdierne, også skal beholde dem. Det forstår jeg meget vel; det er et godt konservativt standpunkt; sådan har det jo altid været. Men jeg er derimod mere forbavset over det ærede medlem hr. Viggo Hauch. Jeg havde troet, at der var mulighed for ved forhandling at nå til et rimeligt resultat med det ærede medlem, men jeg synes ikke, der var meget håb efter den tale, det ærede medlem holdt.

Der er måske grund til at gøre to bemærkninger til det ærede medlem hr. Haunstrup Clemmensen, der fremhævede, at det var af stor værdi at holde kroneværdien her i landet. Det er der ingen tvivl om. I denne forbindelse tror jeg nok jeg tør sige til det ærede medlem hr. Viggo Hauch, at når det er sådan, det kan ikke nægtes, at en hel del af dem, der er under fuld grundskyld i dag, nemlig statshusmændene, er utilfredse, skyldes det, at de derigennem er afskåret fra at kunne tage den spekulationsgevinst eller konjunkturgevinst, der ligger i den faldende krone; det er klart, at hvis andre landmænd havde haft det på samme måde, ville der ingen utilfredshed have været. Det er det, at samfundet på et enkelt område har sikret sig, at de kunstige værdier, der er opstået ved kronens fald, tilfalder samfundet og ikke den enkelte landmand, der giver utilfredsheden. Utilfredsheden skyldes ikke selve besiddelses-

formen; det er da klart, for det er til syvende og sidst den bedste besiddelsesform, vi har. Jeg er vældig betænkelig ved det, der er sagt af det ærede medlem hr. Viggo Hauch, og beder om, at vi endelig får sagen undersøgt til bunds. Det vil være frygteligt, hvis det ærede medlem har ret, for så har regeringen i fjor solgt hele fremtiden på det område. Jeg håber ikke, det er rigtigt.

Og så beder jeg, om vi ikke kan gå et skridt videre og undersøge, om vi ikke kunne stille kommunerne gunstigere ved køb af jord. Man skulle prøve at studere forholdene nede omkring Ballerup og hele vejen omkring København og se, hvad det ville have betydet, hvis denne lovgivning var klaret på den rigtige måde til den rigtige tid.

Jeg takker altså for lovforslaget om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme og anbefaler, at det gennemføres.

Helge Larsen: Jeg skal på mit partis vegne gøre bemærkninger til forslaget om ændringer i loven om særlig indkomstskat.

Vi har jo i de senere år set mange eksempler på ekstraordinært store fortjenester ved salg af fast ejendom. Der er givet adskillige eksempler på det allerede her i dag; jeg skal ikke nævne flere eksempler. En del af den stigning, man har kunnet konstatere, skyldes naturligvis konjunkturudviklingen og — det erkendes — i visse perioder også en inflationsagtig prisudvikling. Men jeg tror ikke, at man her har hele forklaringen. Det ligger ud over enhver tvivl, at en del af de meget store gevinster, der hentes hjem ved salg af fast ejendom, har sin oprindelse i hele samfundsudviklingen. Det gælder jo ganske givet i de områder, som i de sidste 10-15 år er draget ind til bebyggelse omkring de hurtigt voksende bysamfund; det gælder de områder, der ligger nær skov og strand, og som er blevet eftertragtede som ferieområder, og så ligger det også — det skal man da ikke overse — i den enkle kendsgerning, at vi bliver flere og flere i samfundet, der skal bo på det samme areal, og som med den velstandsstigning, der finder sted, har råd til at kræve et større areal til hvert individ end tidligere.

I hele denne samfundsudvikling ligger en af forklaringerne på den stærke stigning i